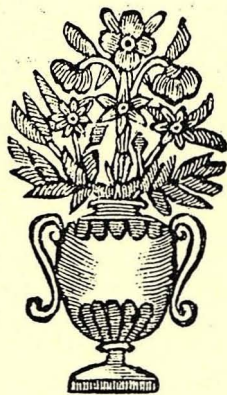


GOIGS A LLAOR DE SANT GALL

QUE ES VENERA A L'ESGLESIOLA DE BINIAGUAL (MALLORCA)



Sota el cel de blau setí
i sempre a l'aguait i alerta,
Sant Gall, divinal clarí,
guardau-nos l'amor desperta.

Lloquet de Biniagual
—flor perenne i camperola—
guardes un tresor cabdal
dins la teva esglesiola,
que s'entrega amb goig diví,
com la ritual oferta.
Sant Gall...

L'Aucadena i el Castell
us fan de retaule, enfora,
i quan ells porten capell
el cel s'emmantella i plora
perquè pugui pervenir
la vinya de tany rebleria.
Sant Gall...

Amb remor de canyamel
i passa mig fonedissa,
¿baixàreu del mateix cel
o vinguéreu de Suïssa,
per a tastar el noble vi
de la plana descoberta?
Sant Gall...

Lletra: Llorenç Moyà i Gilabert de la Portella.

V/. Pregau per nosaltres,
Sant Gall.

El cert és que ara habitau
al cor dels vinyets de l'Illa,
que fa un vi tan alt de grau
que pampallugueja i brilla
dins el veire cristallí
com una estrella entroberta.
Sant Gall...

Fóreu fundador i abat,
sempre senzill, sempre noble,
però us féu bisbe mitrat
la humil creença del poble,
incansable pelegrí
de la vida eixuta i erta.
Sant Gall...

I vós, àrbitre suprem
de la vinya ben plantada,
féreu que Binissalem
fes casals d'anomenada,
on la pedra de fort bri
d'or solar roman coberta.
Sant Gall...

Per això el vinyet aspriu
cada any treu el borro tendre
perquè el salveu del mildiu,
la filloxera i la cendra
i no ens ofreni el destí
una planura deserta.
Sant Gall...

Protegiu Inca, Consell,
Sencelles, Santa Maria,
perquè omplen de vi vermell
blancs crestalls de cortesia,
si bé és clar que amb l'alambí
sols Robines és l'experta...
Sant Gall...

Jo, Llorenç, que he caminat
per aquesta dolça plana,
us deman per caritat
que serveu la vinya sana
i que arreu torni a lluir
com abans —riquesa certa—.
Sant Gall...

Jo, que Modianus som,
Gilabert de la Portella,
novell pit i vell arrom
dins aquesta plana bella,
que ja sols té per a mi
la casa pairal oberta...
Sant Gall...

Que mai neu ni serení
no ens deixi l'anyada incerta.
Sant Gall, divinal clarí,
guardau-nos l'amor desperta.

Música: Baltasar Bibiloni i Llabrés.

R/. Perquè siguem dignes de les
promeses de Jesucrist.

PREGUEM

Sant Gall de Biniagual, / que regnàreu entre vinyes, / feis que de bell nou les pinyes / de gargallassa
i boval / en un sacre ritual / s'inflin, com en temps enrera, / que la binissalemera / plana, amb un capçal
de cims, / pel seu vi i els seus raïms / del món sigui la primera R/. Amén.

Pndante *S. Tornada*

So-ta el cel de blau se-tí i sem-pre a la-quit ja-ler-ta, Sant

Gall, di-vi-nal cla-ri, guar-dau-nos l'a-mor des-per-ta.

Cobles

Mo-quet de Bi-ni-a-gual, flor pe-ren-ne i cam-pe-ro-la, guar-des un tre-sor cab-

dal dins la te-ra-es-gle-si-o-la, que s'en-tre-ga amb goig di-ví, com la ri-tu-al o-fer-ta.

Al S.



NOTA HISTÒRICA

Sense cap dubte, l'alqueria de Biniagual ja existia en temps dels moros. És clar que el nom, juntament al de Binissalem, és d'origen àrab. És de suposar que durant la dominació sarraïna, tant Binissalem com Biniagual no passaven d'esser simples alqueries o llogarets, que subsistien gràcies a la seva agricultura.

Malgrat s'hagi dit que els terrenys del nostre poble pertanyien al Vescomte de Bearn, mantenim aquí la hipòtesi que aquestes terres eren de dreta senyoria del Rei. Llavors és segur que al llarg del temps, va anar repartint entre els seus súbdits les terres, i els alous que havien de cobrar als camperols que conrassin les seves terres.

De Biniagual no tenim notícies documentades fins al segle XIV, concretament el primer document que ens parla del lloc data de l'any 1373. Pels documents d'aquest segle trobam que Biniagual ja tenia una certa importància quant a població. Podríem atrevir-nos a dir que eren unes deu famílies que habitaven aquella alqueria en la Baixa Edat Mitjana.

Inscrits a la Parròquia de Robines i depenent de la jurisdicció del Batle d'aquí, tots els terrenys conrats, en el que diríem el seu pla, estaven sots alou de «Les monges del Monestir de Jonqueres de la ciutat de Barcelona», i com és natural els alous s'havien de pagar a les dites monges.

Algunes de les famílies que habitaven aquest lloc en el segle XIV eren: Antoni Unís, Ramon Bonet, Miquel Ramonell, Bernadí Ramonell, entre altres que segurament no es troben documentades.

L'església o capella fundada a mitjan segle XVIII, tingué com a Patró Sant Gall, apòstol de Suïssa, i fins devers l'any 1950 els habitants de Biniagual celebraven la seva festa el segon diumenge de setembre.

Aquests goigs a llaor de Sant Gall, de Biniagual, foren escrits pel poeta Llorenç Moyà en el mes de gener de l'any 1981. Posteriorment varen ser musicats per Baltasar Bibiloni.

Francesc Canals i Frontera